

Het **BESTE** van twee werelden

In de rubriek **UITFIETSEN** gaat Scala op zoek naar verrassende fietsroutes in binnen- en buitenland.

Vandaag: de perfecte |mountainbiketocht in Zuid-Limburg.

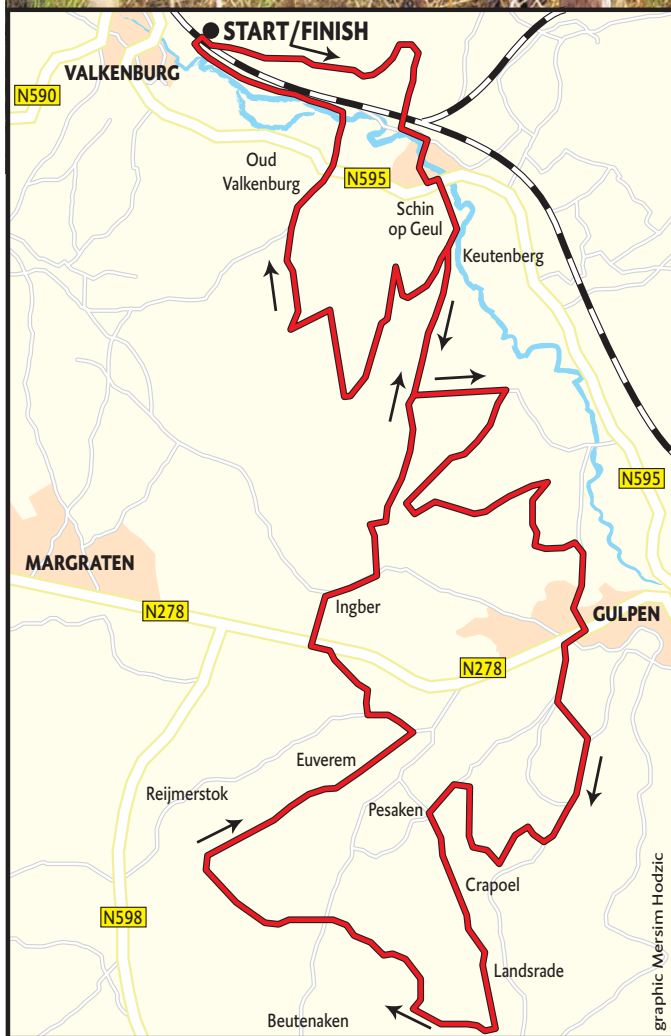
door **Michiel Goertzen**

Riet Wark is een vrouw naar mijn hart. Ik ken haar niet, ik weet alleen dat ze op 24 januari jarig is. En dat ze in 2007 tachtig werd. Op die dag schonk ze een houten bank en een beuk aan de gemeenschap, zo lees ik op het plaatje dat memoreert aan die bijzondere verjaardag. De bank - en de beuk - staan in Beertsenhoven. Een piepklein gehucht (vijf woningen, achttien inwoners) verstoep tussen Stokhem en Gulpen. Als je vanuit Wijlre komt, vind je de bank langs het verschrikkelijk steile pad dat links omhoog loopt. Het pad zit in de MTB-route Gulpen en iedere keer als ik ploeterend omhoog kruip, stap ik af bij het bankje. In het begin om uit te rusten, maar nu de conditie op peil is en ik de klim ook ineens zou kunnen afleggen, stop ik nog altijd. Want een bank die geschonken is door een particulier, verdient het om gebruikt te worden. Bovendien is het uitzicht schitterend.

De bladeren verkleuren en het heeft al een paar keer flink geregend. De hoogste tijd om mijn dikke banden weer van stal te halen. Als ik zin heb om af te zien én om hard te knallen, rij ik mijn trainingsrondje dat over de Gulpen- en de Valkenburg-route loopt (zie kader).

Als start is de parkeerplaats bij het Koetshuis naast Kasteel Oost in Valkenburg ideaal. Je kunt er gratis parkeren en de route loopt er praktisch langs. Fiets onder het spoor-tunneltje door en je ziet de eerste bordjes staan. Het begin is wel moordend, het is het maar dat u het weet. Meteen na het tunneltje gaat het rechtsaf omhoog richting Schaelsberg. Aan de rand van het bos lijkt het einde van de klim in zicht, maar dat is schijn. Door het bos loopt de route nog een keer straf omhoog. Au!

Gelukkig wisselt het parcours omhoog steevast af met omlaag. Via een karrenspoor dender ik Walem binnen. Op het asfalt in Schin op Geul kan ik op adem komen, maar niet al te lang. De Keutenberg doet op. Aan de voet, waar het asfalt links omhoog de steilste bocht van Nederland maakt, wijst het bordje naar rechts. Onverhard omhoog. Het stijgingspercentage valt



De lastigste klim van de route, bij Gulpen.

foto **Joost Ritzen**

De route

Zuid-Limburg telt acht bewegwijzerde MTB-routes. Omdat de verschillende tochten met elkaar te verbinden zijn, ontstaat er een netwerk met een totale lengte van 250 kilometer. De beschreven route begint in Valkenburg en loopt voor een deel over de Valkenburg-route. Door bovenop de Keutenberg niet rechtsaf, zoals de borden aangeven, maar linksaf te slaan, kom je op de Gulpen-route. Die helemaal volgen totdat je op hetzelfde punt bent. Dan terug over het pad naar de Valkenburg-route en naar het vertrekpunt.

rechtsaf, steil omhoog langs de bijzondere bank. Na die klim (de vierde van de dag!) kronkelt het hobbelend naar beneden richting Gulpen. Daar wacht misschien wel de lastigste klim van de route. Verstoep achter het zwembad loopt een pad omhoog dat bezaaid ligt met keien. Bij droog weer is het zwaar, maar te doen. Als het veel geregend heeft en de ondergrond nat is, mag je blij

mee, maar de wind komt op de top vaak uit de verkeerde kant. Boven niet naar rechts zoals de borden van de Valkenburg-route wijzen, maar naar links. Via een eenpersoonspad over het plateau en dan meteen linksaf, de Doodeman naar beneden. Voor de bebouwing in de

remmen, en rechtsaf. Dit is de Gulpen-route die ik helemaal uitrij. Het blijft pittig, rechtsaf omhoog, meteen een lange klim. Dan weer een adembenemende afdaling (let op wandelaars!) naar Beertsenhoven. In het gehuchtje meteen naar het kleinste blad schakelen en

zijn als je in één keer boven komt. Via een bosje bij Crapoel en een afdaling naar Pesaken, gaat het vals plat omhoog. Eenmaal boven staat de leukste afdaling van de route op het menu: lang, vol wortels, gootjes en stenen. Beneden rechts houden of natte voeten oplopen in de beek. Na dit adrenaline shot, mag er weer geklommen worden. Het blijft op en neer gaan, al zijn de echt grote hoogteverschillen even verleden tijd. Na Ingber fiets ik binnen de kortste keren weer op het plateau. Na de bebouwing ga ik niet rechtsaf de Doodeman nog een keer naar beneden, maar fiets ik rechtdoor het pad op waar ik eerder vandaan kwam. Terug naar de Valkenburg-route. Daar pik ik de bordjes weer op.

Na een tweede stukje asfalt ga ik mijn eigen weg. De route wijst omhoog door het Leunderbos (zo staat er te lezen op een bord langs het pad). Boven aan die klim, ga ik niet rechtdoor, maar heel scherp rechts. Ik daal af door een bos en een met gras begroeid weggetje (links aanhouden). Beneden kom ik aan de grote weg in Oud-Valkenburg uit. Oversteken richting Kasteel Schaloen, rechts om de burcht heen, over het bruggetje over de Geul en dan linksaf. Na 500 zie ik de parkeerplaats bij het Koetshuis. Tijd om uit te puffen met een herfstbiertje binnen handbereik.